

Bătrânul țăran și moartea

Ivan Andreievici Krâlov

Un bătrân prea istovit de nevoie și de trudă,
Iarna, când era frig mare, sau toamna, pe vremea udă,
Adunând puține lemne în codru cu depărtare,
Le-au ridicat în spinare,
Și abia stând pe picioare, se întorcea tremurând
Către al său bordeieș, friguros și plin de fum,
Plângând și amar oftând;
Apoi au stătut în drum,
De s-au odihnit.
Și din spate la pământ sarcina sa slobozind,
Au căzut și el pe dânsa ostenit și gâfâind,
Și așa au grăit:
„O, vai mie, ticălosul, ce să fac, cum să trăiesc,
Și cum pot să împlinesc
Câte se cer de la mine, și când toate îmi lipsesc.
Biata babă, copilașii, goi, de foame hămesiți,
Nu am pentru dânșii hrană, nu am cu ce să-i îmbrac.
Iar zapcii fără de milă din casa mea nelipsiți
Cer birul, cer boierescul și în multe părți mă trag,
Încât de când m-am născut până ce am îmbătrânit
Nici de-o zi de bucurie eu nu m-am învrednicit!
Deci, moarte, vin' de mă scapă de o viață ticăloasă...”
Abia cuvântă aceasta, și moartea, ce niciodată
De lângă om nu lipsește, stă dinainte-i îndată
Cu strălucita sa coasă
Și zice: „Tu m-ai chemat, apoi, iată, am venit.”
Bătrânul, știind că moartea nu iubește multă șagă,
De tot au încremenit,
Dar mai viindu-și în fire, i-au răspuns: „Eu, soro dragă,
Te-am chemat ca să-mi ajuți, să pui sarcina în spate,
Căci mă grăbeam să mă duc, fiindu-mi casa departe,
Și atunci,
Poți să te duci
Dumneata unde poftești.”
Dintr-aceasta noi vedem că de-i urât să trăim,
Însă când sosește moartea, ni-i mai urât să murim.